

சாதிக்காரி கருவி

3075

சாதிக்காரி கருவி
சாதிக்காரி கருவி
சாதிக்காரி கருவி

Handwritten text inside a rectangular box, possibly a title or a date, though the characters are illegible due to fading and blurring.

UNIVERSITY LIBRARY
JAFANA

சண்டியன் ஓநாய்

சிறுவர்க்கு-கவிதைகளில் கதைகள்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேலை
யாழ்ப்பாணம்.

உ. இராசையா

தொடர்பு

அன்பார்ந்த சிறுவர்களே,

உங்களுக்குக் கதைகளிலே அதிக விருப்பம் உண்டு அல்லவா, நீங்கள் உங்களது பாட்டி முதலியவர்களிடம் கதை கேட்டிருப்பீர்கள். இப்பொழுது புத்தகங்களிலும் படிப்பீர்கள். இவை எல்லாம் வசன நடைமீல் அமைந்த கதைகள்.

வசன நடையில் உள்ளது போலவே கவிதை நடையிலும் கதைகள் உண்டு. அப்படியான கதைகளைக் கேட்டிருக்கிறீர்களா? படித்திருக்கிறீர்களா?

'சன்டியன் ஓநாய்' என்னும் இந்தப் புத்தகத்தைப் படித்துப் பாருங்கள். இதிலே பத்துக் கதைகள் இருக்கின்றன. இவை எல்லாம் கவிதை வடிவிலே அமைந்த கதைகள்.

'கவிதை' என்றதும் பயந்துவிடக் கூடாது. கவிதை என்பது ஒரு பயங்கரப் பூதம் அல்ல. அதுவும் வசனநடையைப் போல, மொழியின் ஒரு வடிவமே. படித்துப் பார்த்தால்தான் கவிதையின் அருமை தெரியவரும்.

இங்குள்ள கவிதைக் கதைகள் சிறுவர்களாகிய உங்களுக்காக எழுதப்பட்டவை. இவை 8-12 வயதுச் சிறுவர்களுக்கு மிகவும் பொருத்தமானவை.

இவற்றில் கடுமையான சொற்கள் இல்லை. நீங்கள் அறிந்த அல்லது இனி அறிய வேண்டிய சொற்களைக் கொண்டே இக்கவிதைகள் புனையப்பட்டுள்ளன. ஆகவே, இக்கதைகளைப் படித்துச் செல்லும்போது நீங்கள் சொற்களில் தடுக்கி விழமாட்டீர்கள்.

கவிதைநடைக் கதைகளை மீண்டும் மீண்டும் சில தடவை படிப்பது நல்லது. அவ்வாறு படித்துப் பாருங்கள். அப்போது 'வசனத்தைப் பார்க்கிலும் கவிதை வித்தியாசமானது; கவையானது' என்பது தெரியவரும்.

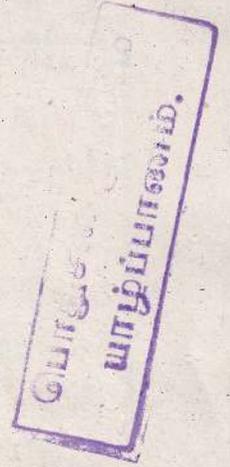
கவிதை படிக்கப் படிக்க இனிக்கும். நீங்கள் அதனுடன் பழகப் பழக அது உங்களது தோழனாக - தோழியாக மாறிவிடும்!

வ. இராசையா

8-11-8-11

சண் டி ய ன் ஓ நாய்

-கவிதையில் கதைகள்-

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

90116

ஆக்கம் :

வ. இராசையா

4

சித்திரம் :

தவம் - லலிதா - சாமி

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்.

வெளியீடு

அரவிந்தம் வெளியீடகம், பழைய வீதி, கோப்பாய், இலங்கை.

90116 c.c

சன்டியன் ஓநாய் - கவிதையில் கதைகள் ○ சிறுவர் இலக்கியம் ○ நூலாசிரியர்
வகுராசையா ○ சித்திரம்: தவந்திரமதி ஜ. லலிதா நடராஜா, என்.டி.சாமி ○ அச்சுக்கொப்பு
: மெய்ன்டான் அச்சகம் விழிநெல் ○ அச்சுப்பதிவு: லக்க கிறிஸ்டி (பிறைவேறு) விழிநெல்
○ கடத்தாசி: வெள்ளை அச்சத்தான் ○ பிரதிகள்: 1000 ○ முதற் பதிப்பு: May
92. ○ வெளியீடு: திருமதி பூரணம் குராசையா ○ சகல உரிமைகளும் வெளியீட்டாளருக்கு
உரியன. ○ விலை ரூ. 50/-

'Chandian Onai' - Stories in verses, Children literature ○ Tamil Author: V. Rasiah
○ Artwork: Thavam, Mrs. I. Lalitha Nadaraja, S.D. Samy ○ Type setting: The Maihandhan
Press Limited ○ Printing: Laxsu Graphic (Pvt.) Ltd. ○ Paper: White printing
○ Copies: 1000. ○ First edition: May '92 ○ Publisher: Mrs. Pooranam Rasiah, Aravindham
Publishing House, Old Road, Kopai, Sri Lanka. ○ All rights reserved with the publisher
○ Price: Rs. 50/-

கந்தர் வீட்டு வீமன்நாய்
காட்டுப் பக்கம் போயிற்று.
அங்கே கண்ட நரியொன்றை
அருமை நண்பன் ஆக்கிற்று.

நரியார் தமது நண்பனுக்கு
நண்டும் மீனும் கொண்டு வந்து
பெரிதாய் விருந்து வைத்தங்கே
பேசிச் சிரித்து மகிழ்ந்தாராம்.

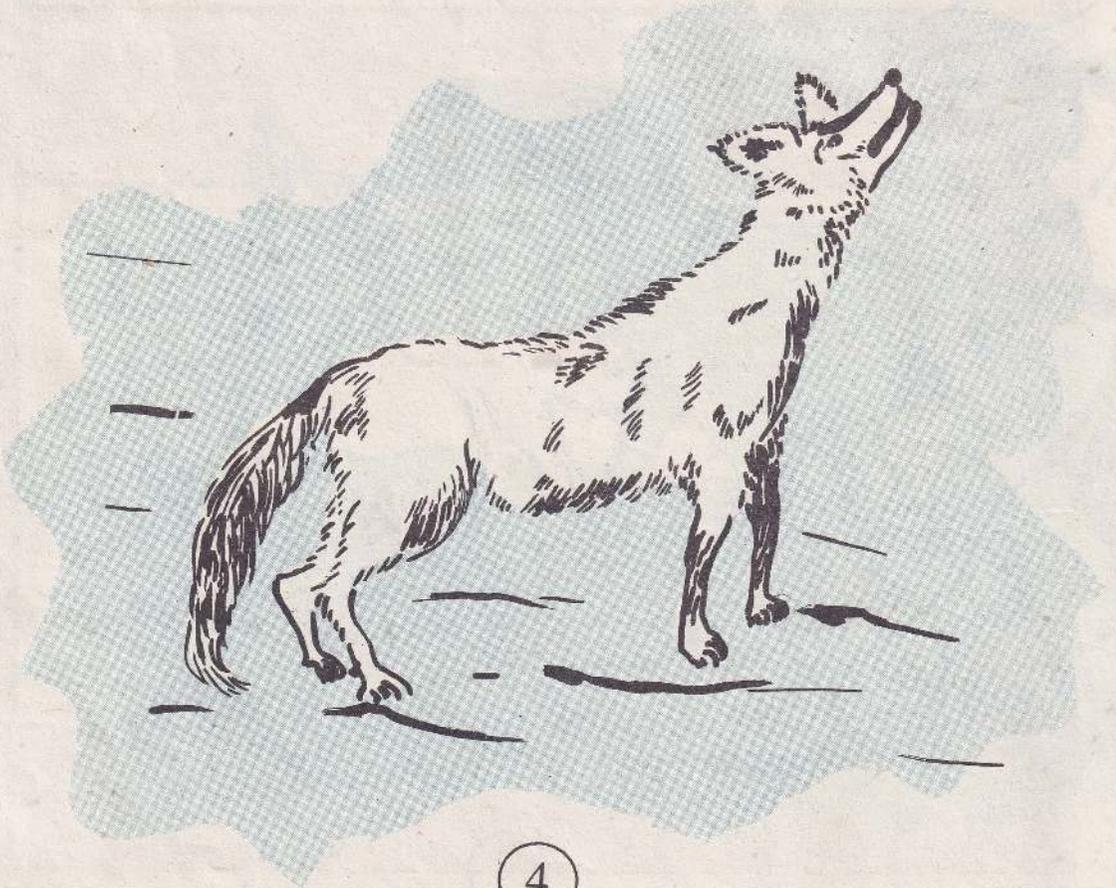
காட்டு நரியின் விருந்துண்ட
களிப்பில் வீமன், நரியைத் தன்
வீட்டுக்(கு) ஒருநாள் வருமாறு
விருப்பத் துடனே அழைத்திட்டார்.

பூரணை நிலவு நாளொன்றில்,
ஊரார் உறங்கிய வேளையிலே
நாயார் சென்று கூட்டிவர
நரியார் வந்தார் நாட்டுக்கு.

தோட்டம், வீடு முழுவதையும்
சுற்றி வீமன் காட்டியபின்
கூட்டில் இருந்த கோழியொன்றைக்
குள்ள நரிக்கு விருந்திட்டார்.

கோழி யிறைச்சியைத் தின்றவுடன்
குஷி பிறந்தது நரியார்க்கு!
நீளமாகக் குரலெடுத்து
நிலவிற் பாடத் தொடங்கிவிட்டார்!

ஊளைச் சத்தம் கேட்டதனால்
உறக்கம் கலைந்த ஊரவர்கள்
சூழ வந்து நரியாரைத்
துடிக்கப் பதைக்க அடித்தார்கள்!
நரிக்கு வீசிய தடியொன்றால்
நாய்க்கும் ஒருகால் முடமாச்சு!
சிறியோர் மூடர் நட்பாலே
தீமை வந்து சேர்ந்திடுமே!

ஆகா! ஆகா! ஆனைவெடி!

சத்திய னுக்கோர் ஆனைவெடி
தாத்தா வாங்கித் தந்தாராம்;
மெத்தப் புளுகம் அவனுக்கு!
விரைந்து வந்தான் வீட்டுக்கு.

“கொளுத்தப் போறேன் ஆனைவெடி!
குண்டு போலே வெடிக்குமிது!
குழந்தைகள் எல்லாம் வாருங்கோ!
கூடி நின்று பாருங்கோ!

சித்தீ! கொஞ்சம் ஓடிப்போய்
நெருப்புக் கொள்ளி கொண்டாங்கோ!
அத்தை! தம்பியை அப்பாலே
அகன்று நிற்கச் சொல்லுங்கோ!

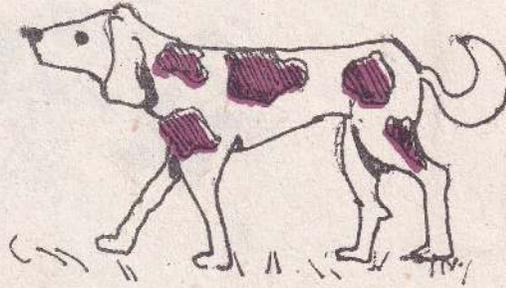

சின்னப் பொடியன் கெங்காவும்
ஜெயந்தி, கண்ணன், செல்வாவும்,
என்னைச் சுற்றி நெருங்காமல்
இன்னும் விலகி நில்லுங்கோ!

சுட்டுப் போடும் கைவிரலில்
தூக்கிப் பிடித்தால்! அதனாலே
நட்டு வைத்துப் பின்னர்தான்
நான், தீ வைக்கப் போகின்றேன்.

உயர்ந்த ஜாதிப் பட்டாசு!
'டொம்மார்' என்று ஓசை வரும்!
பயந்தவர் எல்லாம் காதுகளைப்
பத்திர மாக மூடுங்கோ!"

நேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

சத்தியன் இப்படிச் சொல்லியதும்
சிறுவர் சகலரும் ஆவலுடன்
வைத்த கண்கள் வாங்காமல்
வருவதை நோக்கி நின்றார்கள்.

மணலைக் கூட்டி மேடாக்கி
வடிவாய் வெடியை அதில்நட்டான்.
தணலை ஊதிச் சிவப்பாக்கிச்
சத்தியன், “எல்லாம் சரி” என்றான்.

கண்ணனும் செல்வனும் கெங்காவும்
காதை விரலால் அடைத்தார்கள்!
கண்ணனும் ஜெயந்தியும் காதோடு
கண்ணையும் மூடிக் கொண்டார்கள்!

எட்டி நின்று திரிமேலே
இலக்கு வைத்துக் கொள்ளியினால்
தொட்டு நெருப்பை வைத்திட்டு
சத்தியன் துள்ளி வந்திட்டான்!

பிடித்த நெருப்புத் திரிமுழுதும்
கிசுகிசு என்று பற்றுக்கையில்
வெடியைக் கேட்டுக் குதிப்பதற்கு
றெடியாய்ச் சிறுவர் நின்றார்கள்!

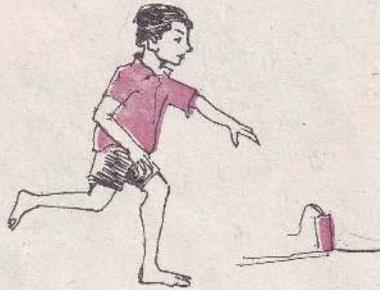
காது பிளக்க வெடிக்குமெனக்
காத்து நின்றது வீணாச்சு!
வெடிக்கும் சத்தம் வரவில்லை!
செவிக்கு இன்பம் தரவில்லை!

'கூ கூ!' என்று சிறுவர்கள்
கூச்சல் போட்டுச் சிரித்தார்கள்!
“ஆகா! சத்தியன் பூனைவெடி
அருமை! அருமை!” என்றார்கள்.

சத்திய னுக்கோ ஏமாற்றம்;
சரியான வெட்கம்! ஆனாலும்,
அத்தனை பேரின் கூச்சலையும்
அலட்சியம் செய்து சொல்லுகிறான்:

“வெடிக்கா விட்டாற் போகட்டும்!
எனக்குத் துக்கம் இல்லையடா!
கடைக்குப் போனால் இன்னொன்று
கட்டாயம் நான் வாங்கிடுவேன் ”

என்றே சத்தியன் அவ்வெடியை
எட்டி உதைக்கச் செல்லுகையில்,
மெத்தப் பெரிய சத்தத்தில்
வெடித்தது அந்த ஆனைவெடி!

சண்டியன் ஓநாய்

முயலார் தனது தோட்ட நிலத்தில்
முள்ளங்கி பயிரிட்டார்.

அயலே நாயார் மிளகாய் வெண்டி
அவரைக் கொடி நட்டார்.

கொம்புக் கிடாயார் கோவா நட்டுச்
சொகுசாய் வளர்த்திட்டார்.

கோழி அக்கா பண்ணை நடத்தி
முட்டைகள் சேர்த்திட்டாள்.

ஒருவர்க்(கு) ஒருவர் உதவிகள் செய்து
அவர்கள் உழைத்ததினால்
ஒகோ என்று பயன்கள் விளைந்தன.
உள்ளம் மகிழ்ந்தார்கள்.

உற்பத்தி செய்த பொருள்களை எல்லாம்
உள்ளூர்ச் சந்தையிலே
விற்பனை செய்ய வேண்டும் என்ற
விருப்பம் தோன்றியது.

காய்கறி எல்லாம் பதமாய்ப் பிடுங்கிக்
கட்டிக் கொண்டார்கள்.
கவன மாக முட்டைகள் எல்லாம்
கூடையில் வைத்தார்கள்.

காய்கறி மூட்டை, கூடை எல்லாம்
வண்டியில் வைத்தபடி,
சரியாய்க் காலை ஆறு மணிக்குச்
சந்தைக்கு வந்தார்கள்.

கடையைப் பரப்பி விலையைப் பேசிச்
சாமான் விற்கையிலே,
தடதட என்று சந்தையுள் வந்தார்
சண்டியன் ஓநாயார்!

முயலின் முன்னே வந்து கொஞ்சம்
முறைப்பாய் நின்றபடி,
“பயலே, எனக்கொரு பத்து ரூபாய்
பணம் தா” எனக் கேட்டார்.

“ஏன் நான் உனக்குப் பணம்தர வேண்டும்?”
என்று முயல் கேட்க,
“நான்தான் சந்தையின் தரகன்; அதனால்
தந்திடு கா(சு)” என்றார்.

“கொடுக்க மாட்டேன்” என்றார் முயலார்.
கூறி முடிப்பதற்குள்
விறுக்கென அவரது கையில் இருந்த
பணத்தைப் பறித்திட்டார்.

முயலார் திகைத்து நிற்க, அந்த
முரட்டு ஓநாயார்
அயலே இருந்து முட்டை விற்கும்
கோழி யிடம் வந்தார்.

பத்து முட்டை எண்ணி எடுத்தார்.
பைக்குள் ளைவைத்தார்.

“மெத்த நல்லது; வாறேன்” என்று
விரைவாய் நடைபோட்டார்!

“முட்டைக் காசைத் தாரும்” என்று
கோழி ஓடிவர,
பெட்டைக் கோழீ! போபோ” என்று
ஏசித் துரத்திவிட்டார்.

‘கொக்கரக் கோ’ எனக் கூச்சல் போட்டுக்
கோழி கத்தியது!
பக்கம் நின்ற தோழர்கள் எல்லாம்
பாய்ந்து வந்தார்கள்.

கொம்புக் கிடாயார் ஓநாய் வழியில்
குறுக்கே போய்நின்று
“வம்பு வேண்டாம்; காசைத் தா” எனப்
பணிவாகக் கேட்டார்.

“சந்தைக்கு வருகிற சாமான் களைநான்
விற்ப்புக் கொடுப்பதனால்
சாமான் விற்ப்பார் தவறா(து) எனக்குக்
காசு தரவேண்டும்.

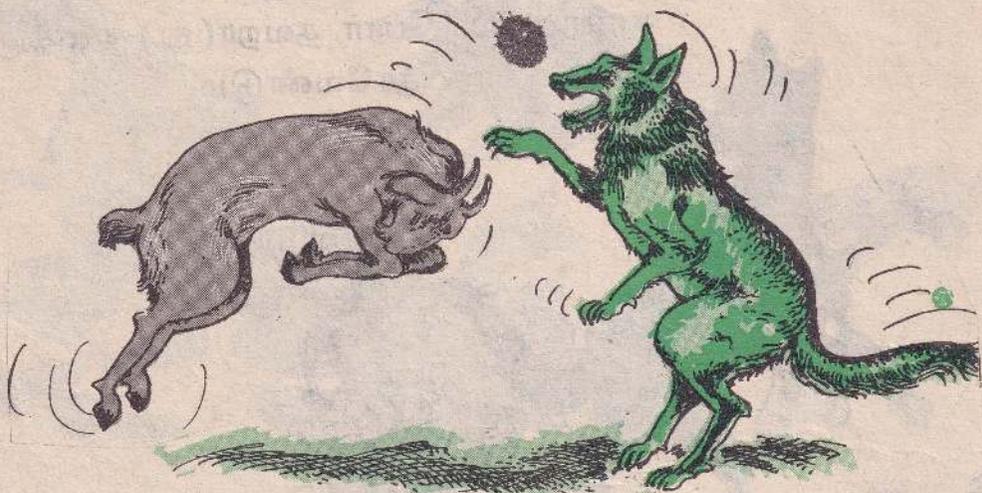

முட்டையின் விலையும், முயலின் பணமும்
அப்படி நான்இங்கே
கட்டாய மாக எடுக்கிற தரகு;
கணக்குச் சரிதானே!”

நியாயம் பேசிச் சண்டியன் ஓநாய்
நழுவப் பார்க்கையிலே,
முயலும் நாயும் மாடும் அதனைச்
சுற்றி வளைத்தனவே!

“பயிரை வளர்த்துப் பண்ணை நடத்திக்
காவல் காத்தாயோ!
பயலே உனக்குக் காசு எதற்கு
நாங்கள் தரவேண்டும்?”

விலங்குகள் இப்படி மிரட்டிக் கேட்க,
வெகுண்ட ஓநாயார்
வேட்டைப் பற்களை வெளியே காட்டிப்
பெரிதாய் ஊளையிட்டார்.

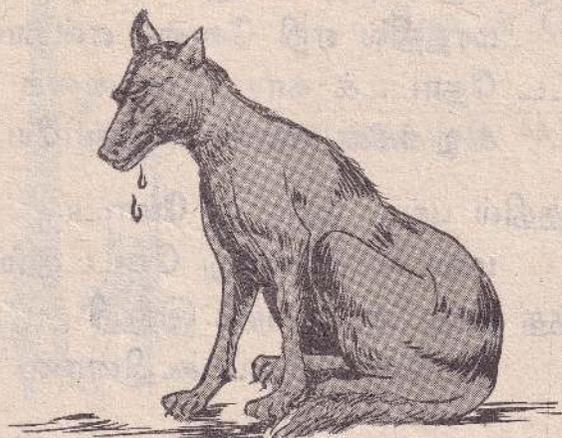
“நான்தான் இங்கே பெரிய சண்டியன்!
தரகு வாங்கிடுவேன்!
வீணாய் என்னுடன் கொழுவ வேண்டாம்!
விட்டா வழி” என்றார்.

கோபம் வந்தது கொம்புக் கிடாய்க்கு!
நன்றாய்க் குறிபார்த்து
ஓநாய் நெஞ்சில் கொம்புக ளாலே
விட்டார் ஒருகுத்து!

நாயார் பாய்ந்து பாய்ந்து கழுத்தில்
நாலு கடிபோட்டார்!
பாலும் தமிழும் விற்கும் பசு, தன்
காலால் உதை விட்டாள்!

பொலிசா ரிடத்துத் தரகனைப் பிடித்துக்
கட்டிக் கொடுப்பதற்கு
முயலும் கோழியும் ஓடிச் சென்று
கயிறுகள் கொண்டுவர,

சந்தையின் நடுவில் நின்ற மரத்துடன்
சண்டியன் ஓநாயை
அந்த விலங்குகள் கட்டி வைத்தே
ஆத்திரம் தீர்த்தனவே!

அவனுக்குத் தெரியாது!

ஒருநாள் மாலை தோட்டக் காரன்
உறக்கம் கொள்ளும் வேளையில்
திருடன் ஒருவன் தேங்காய் பிடுங்கத்
தென்னை மரத்தில் ஏறினான்.

வட்டுக் குள்ளே திருடன் காலை
வைக்கும் போது காரியம்
கெட்டுப் போச்சு; தோட்டக் காரன்
கீழே வந்து நின்றான்.

“மரத்தில் ஏறி இருப்ப வன் யார்?
வாடா கீழே!” என்(று)அவன்
உரத்துச் சொல்லத் திருட்டுப் பயலும்
உடனே இறங்கி வந்தான்.

தென்னை மரத்தில் எதற்க டா, நீ
திருட்டுத் தனமாய் ஏறினாய்?
உண்மை சொல்லு” என்று தோட்ட
உரிமை யாளன் கேட்கவே,

மாட்டுக் குப் புல் கொஞ்சம் பிடுங்க
மரத்தில் ஏறி னேன்” என்றான்.
கேட்ட தோட்டக் காரன் அவனைக்
கிறுக்கன் என்று எண்ணியே,

“மரத்தில் புல்லு இருக்கு மோடா
மடையா?” என்று கேட்டதும்
உரத்த திருடன் தாமதம் இன்றி
உடனே பதிலும் கூறினான்.

“புல்லு மரத்தில் இருக்கா(து) என்பது
போன பின்தான் தெரிந்தது;
புல்லில் லாத படியா லேதான்
சும்மா இறங்கி வருகின்றேன்!”

திருடன் சொன்ன இடக்குப் பேச்சில்
தோட்டக் காரன் திணறினான்.
மடக்கி விட்ட பெருமை யோடு
திருடன் மெல்ல நழுவினான்!

பழைய கதை; புதிய வடிவம்.

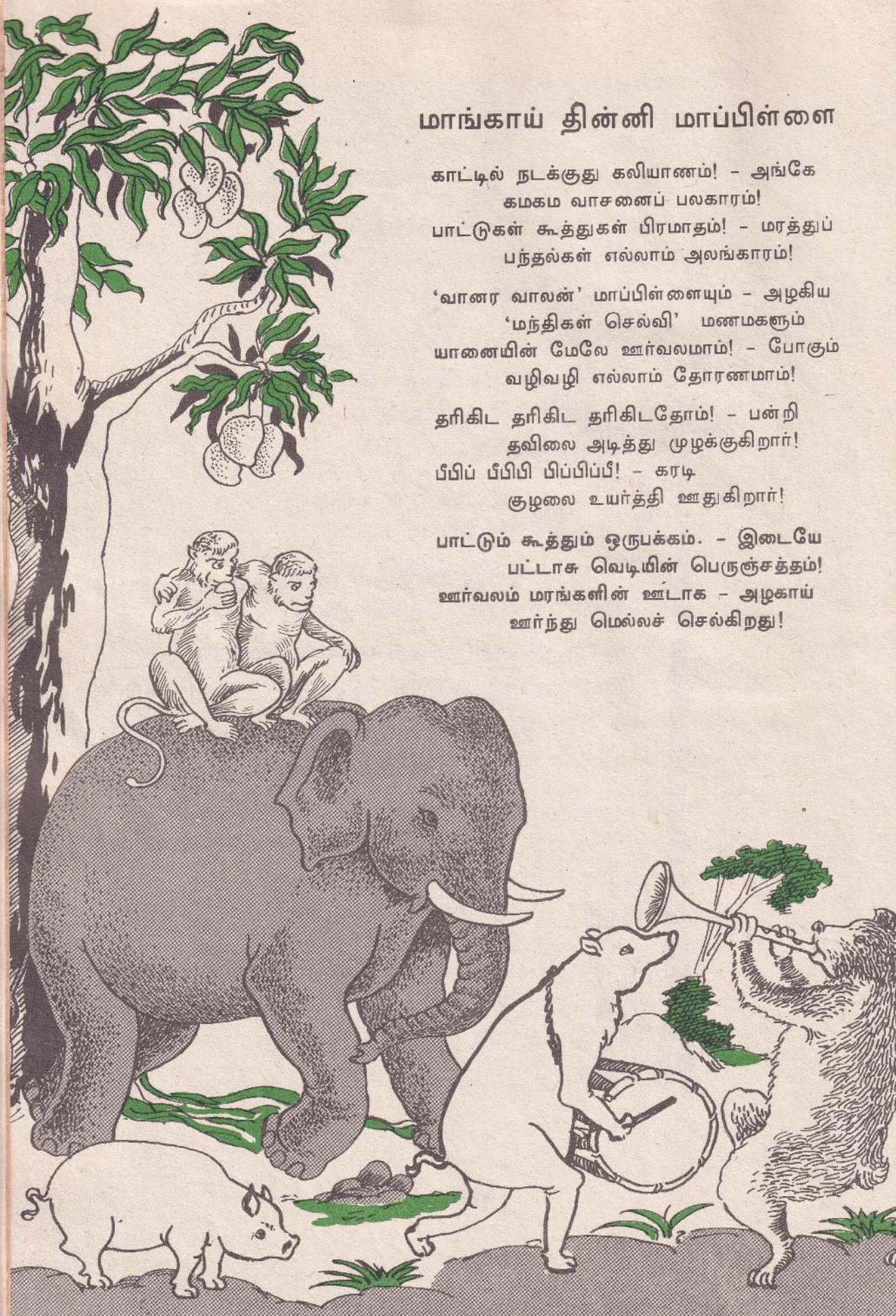
மாங்காய் தின்னி மாப்பிள்ளை

காட்டில் நடக்குது கலியாணம்! - அங்கே
கமகம வாசனைப் பலகாரம்!
பாட்டுகள் கூத்துகள் பிரமாதம்! - மரத்துப்
பந்தல்கள் எல்லாம் அலங்காரம்!

'வானர வாலன்' மாப்பிள்ளையும் - அழகிய
'மந்திகள் செல்வி' மணமகளும்
யானையின் மேலே ஊர்வலமாம்! - போகும்
வழிவழி எல்லாம் தோரணமாம்!

தரிகிட தரிகிட தரிகிடதோம்! - பன்றி
தவிலை அடித்து முழுக்குகிறார்!
பீபிப் பீபிபி பிப்பிப்பீ! - கரடி
குழலை உயர்த்தி ஊதுகிறார்!

பாட்டும் கூத்தும் ஒருபக்கம். - இடையே
பட்டாசு வெடியின் பெருஞ்சத்தம்!
ஊர்வலம் மரங்களின் ஊடாக - அழகாய்
ஊர்ந்து மெல்லச் செல்கிறது!

ஆனையின் முதுகில் ஜோராக - பெண்ணுடன்
 அமர்ந்து வருகிற மாப்பிள்ளை
 பாதையின் ஓரத்து மாமரத்தில் - தனது
 பார்வையைக் கொஞ்சம் விட்டாரே!
 கொப்புகள் நிறைய மாங்காய்கள்! - பெரிய
 குலைகுலை யாக மாங்காய்கள்!
 சப்பித் தின்ன வேண்டுமென்று - வாயில்
 தண்ணீர் ஊறத் தொடங்கியது.
 மாப்பிளை என்பதை மறந்திட்டார்! - உடனே
 மரத்தில் தாவிப் பாய்ந்திட்டார்!
 சாப்பிடப் பதமாய் நாலைந்து - புளிப்புக்
 காய்கள் பிடுங்கி வந்திட்டார்.
 மாங்காய் ஒன்றைத் தான்கடித்து - பின்பு
 மணமக ளிடத்துக் கொடுத்திட்டார்!
 “சோக்காய் இருக்கு” என்று சொல்லி - மந்தி
 சுவைத்துச் சுவைத்துத் தின்றாளே!
 மாப்பிளை, பொம்பிளை ஒன்றாகப் - பிஞ்சு
 மாங்காய் கடித்துத் தின்னுவதை
 போட்டோக் கலைஞர் கங்காரு - உடனே
 புகைப்படம் ஆக்கிக் கொண்டாராம்!

ஏன் அழுதான்?

செங்கமலம், செங்கமலம்
என்னுமொரு பாட்டி - முன்பு
சிறியதொரு வீட்டினிலே
எம்ணரில் வாழ்ந்தாள்.

எள்ளளவும் அவளுக்குக்
கல்வியறி(வு) இல்லை. - அதனால்
எழுதுவதும் படிப்பதும்
அவளுக்குத் தொல்லை!

செங்கமலப் பாட்டிக்கு
அருமையாக ஒருநாள் - தபாற்
சேவகனார் ஒருகடிதம்
கொண்டுவந்து தந்தார்.

தன்னுடைய மகன்எழுதும்
கடிதமது என்று - பாட்டி
மனமகிழ்ச்சி பொங்கிவர
முகம்மலர்ந்து நின்றாள்!

உள்ளிருந்த கடிதத்தை
உறைபிரித்(து) எடுத்து - அவள்
விறுவிடுவென்று நடைநடந்து
படலையடி வந்தாள்.

பாதையிலே வந்தஒரு
மனிதனிடம் சென்று - “இதைப்
படித்துச் சொல் எனக்(கு)” என்று
கடிதத்தைத் தந்தாள்.

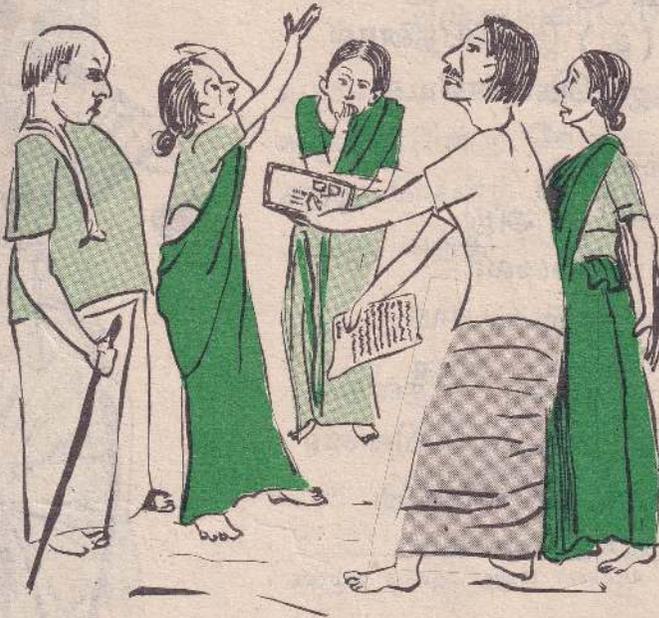

கடிதத்தை வழிப்போக்கன்
கைநடுங்க வாங்கி - அதைக்
கவனமாக இருபுறமும்
மாறிமாறிப் பார்த்தான்.

பார்க்கையிலே முகம்வாடி
விம்மிவிம்மி நின்றான். - பின்பு
கண்களிலே நீர்வடியக்
கதறி அழல் ஆனான்.

இதுகண்ட செங்கமலம்
என்னநினைத் தானோ! - தானும்
ஓவென்று குரல்தூக்கி
ஊரறிய அழுதாள்!

தெருஓரம் நின்(று)இவர்கள்
அழுவதனைக் கண்டு - அந்த
வழியாகச் சென்றசிலர்
வந்தார்கள் அங்கே.

வந்தவர்கள் இவர்களுக்கு
ஆறுதல்கள் சொல்லி - அங்கே
அழுகின்ற காரணத்தை
அன்புடன் கேட்டார்கள்.

“என்மகனின் கடிதத்தை
இவன் கையில் தந்து, - இதில்
இருக்கிறதைப் படித்துச் சொல்
என்று கெஞ்சிக் கேட்டேன்.

நான் கொடுத்த கடிதத்தைத்
தான் படித்து விட்டு - இவன்
ஏதொன்றும் சொல்லாமல்
ஏங்கி அழுகின்றான்!

காயிதத்தில் வந்த செய்தி
நல்ல செய்தி அல்ல. - இவன்
வாய்பேசா(து) இருப்பதனால்
நான் அறிந்து கொண்டேன்.

என்னுடைய பிள்ளைக்கு
ஏதேதோ தொல்லை! - அது
என்ன என்று தெரியவில்லை;
அழுகின்றேன்” என்றாள்.

கிழவிசொன்ன காரணத்தைக்
கேட்டறிந்த மக்கள் - பின்னர்
அழுகைக்குக் காரணத்தை
அவனிடங்கேட்டார்கள்.

“பாட்டிஇந்தக் காயிதத்தைக்
கையில் தந்த போது - நான்
பரபரத்து நடுநடுங்கிப்
பயந்து விட்டேன் ஐயா!

காயிதத்தைக் கைகளிலே
விரித்து வைத்துக் கொண்டேன்; - ஆனால்,
படிப்பதற்குத் தெரியவில்லை!
பாழ்மரமாய் நின்றேன்!

படிப்பறியா மூடனாக
இருக்கின்றேன் என்று - இங்கே
நான் உணர்ந்து கொண்டபோது
அழுகை வந்த(து) ஐயா!

இளமையிலே பள்ளி சென்று
கல்விகற்றி ருந்தால் - இன்று
நடுத்தெருவில் நின்றுகொண்டு
அழுதுகொட்டு வேனோ!”

வழிப்போக்கன் இப்படியாய்
வருந்துகின்ற வேளை - தபால்
தந்து சென்ற சேவகனும்
அங்கு வந்து சேர்ந்தான்.

பாட்டியது கடிதத்தைத்
தான் வாங்கிப் பார்த்து - அவன்
நல்லபல செய்திகளைக்
காதினிக்கச் சொன்னான்.

பழைய கதை; புதிய வடிவம்.

ரீ.வீ. நடிசர் சுண்டெலியார்

“மாமா, மாமா! கதையொன்று
வடிவாய் இப்போ சொல்லுங்கோ.
நானும் தம்பியும் கேட்டுவிட்டு
நல்லாய்க் கையைத் தட்டுகிறோம்.”

☆ ☆ ☆

“ஒருநாள் எங்கள் ரீ.வீ.யில்
சுண்டெலி ஒன்று தோன்றியது.
துருதுரு என்று ஒடிப்போய்ச்
சுவரின் முலையிற் பதுங்கியது.

பூனை ஏதும் அவ்வீட்டில்
உண்டோ என்று தேடியது.
பூனைகள் இல்லை என்றதுமே
புளுகத் துடனே கிளம்பியது.

சட்டையின் பையில் கைவிட்டு,
கம்பீர மாக நடைபோட்டு
சுட்டித் தனமாய்க் காரியங்கள்
தொடர்ந்து செய்தார் சுண்டெலியார்!

மேசையில் ஏறி உட்கார்ந்தார்.
விளக்கின் சவிச்சைப் போட்டுவிட்டார்.
ஆசை யோடொரு புத்தகத்தின்
அட்டையில் கொஞ்சம் சாப்பிட்டார்!

அறையின் முலையில் பொம்மைகளாம்!
அழகழ கான பொம்மைகளாம்!
எலியார் அங்கே ஒடிப்போய்
எல்லாம் எடுத்துப் பார்த்தாரே!

முயலைத் தூக்கிக் கன்னத்தில்
முத்தம் ஒன்று கொடுத்தார். பின்
அயலில் நின்ற 'றோபோ'வை
“ஆர டாநீ?” எனக் கேட்டார்!

ஆனைப் பொம்மையின் மேல் ஏறிச்
சவாரி விட்டார்! ஆனந்தம்!
பூனைப் பொம்மையைக் கண்டதுமே
கோபம் வந்தது அவருக்கு.

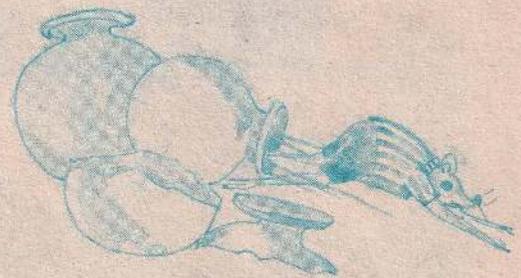
பூனையில் உள்ள ஆத்திரத்தைப்
பொம்மையிற் காட்டச் சுண்டெலியார்
பூனைப் பொம்மை மூக்கினிலே
போட்டார் ஒருகடி பெலமாக!

“மியாவோ” என்று பெருங்கத்தல்!
மெய்மெய் யாய் ஒரு உயிர்ப்பூனை!
'ஐயோ!' என்று சுண்டெலியார்
பதறி யடித்துப் பாய்ந்தாரே!

கறுவிக் கொண்டு கரும்பூனை
கால்களைத் தூக்கித் தாவியது!
அலறிக் கொண்டு எலிக்குஞ்சு
அவலப் பட்டு ஓடியது!

மேசையின் மேலே ஏறியது.
விறகுக்(கு) உள்ளே பதுங்கியது.
பாணை ஒன்றில் போய்நுழையப்
பாணை புரண்டு நொருங்கியது!

பூசை அறையுள் போனாலும்
புத்தக ராக்கையுள் புகுந்தாலும்
மீசைக் காரக் கரும்பூனை
விடாமல் அதனைத் துரத்தியது!

துடித்துப் பதைத்து ஓடியதால்
சோர்ந்து விட்டார் சுண்டெலியார்!
பிடிக்கப் போகுது கரும்பூனை;
பிழைக்க முடியா(து) என்றாச்சு!

ரீ.வீ. நடிகர் சுண்டெலிக்குத்
திடீரென ஒருவழி தோன்றியது.
ரீ.வீ.த் திரையை விட்டுவிட்டு
ஜிவ் என்று வெளியே பாய்ந்தாரே!

பாய்ந்து வந்ததும் ரீ.வீ.யின்
பட்டனைத் தொட்டு அழுக்கிவிட்டார்.
பூனை மறைந்து போயிற்று!
சுண்டெலி துள்ளி ஆடிற்று!”

☆ ☆ ☆

“ஓகோ! மாமா சொன்னகதை
ஒருபிடி புளூகு கலந்தகதை!
கதையில் மன்னன் மாமாதான்!
கையை நல்லாய்த் தட்டுங்கோ!”

ஆமை கட்டிய வீடு

ஒரு போட்ட கூரை வீடு
ஒன்றை ஆமை கட்டிற்று. - மிக
உவகை யோடு அதனைத் தூக்கி
முதுகில் வைத்துக் கொண்டது.

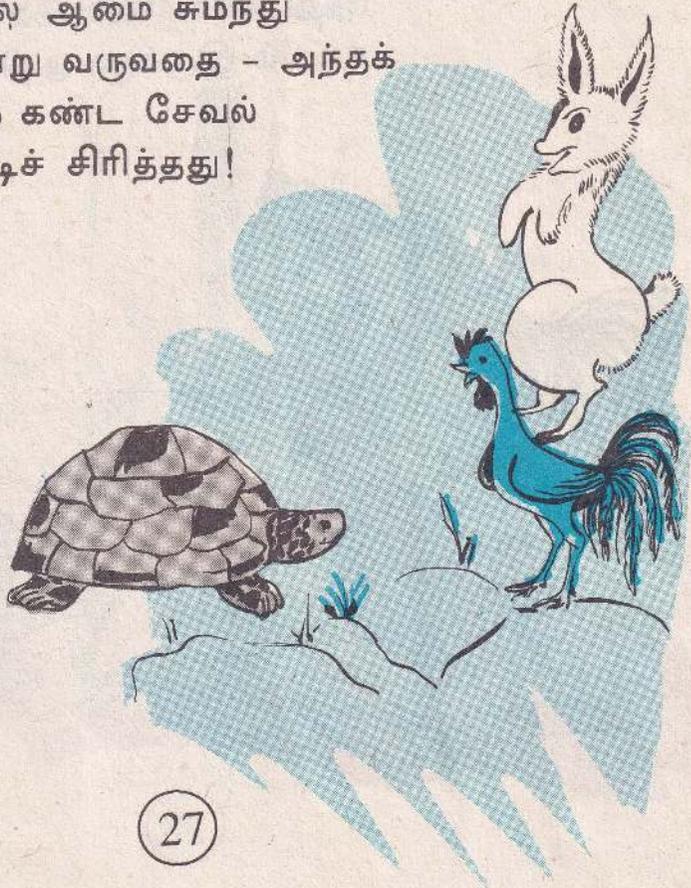
“ஆகா! அச்சா வீடு! முதுகில்
அருமை யான மாளிகை! - வேறு
ஆருக்(கு) இப்படி வாய்க்கும்” என்று
ஆமை தன்னுள் மகிழ்ந்தது.

தேசிய நூலகப் பிரிவு
தஞ்சை நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்.

யோதூசன் நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

வீட்டைக் கட்டி முடித்த தாலே
மிகவும் புளுகம் ஆமைக்கு. - அதைக்
காட்டில் சுற்றிக் காட்ட விரும்பிக்
கம்பீர மாக நடந்தது.

வீட்டை முதுகில் ஆமை சுமந்து
விறுவி(று) என்று வருவதை - அந்தக்
காட்டு வழியிற் கண்ட சேவல்
கைகள் கொட்டிச் சிரித்தது!

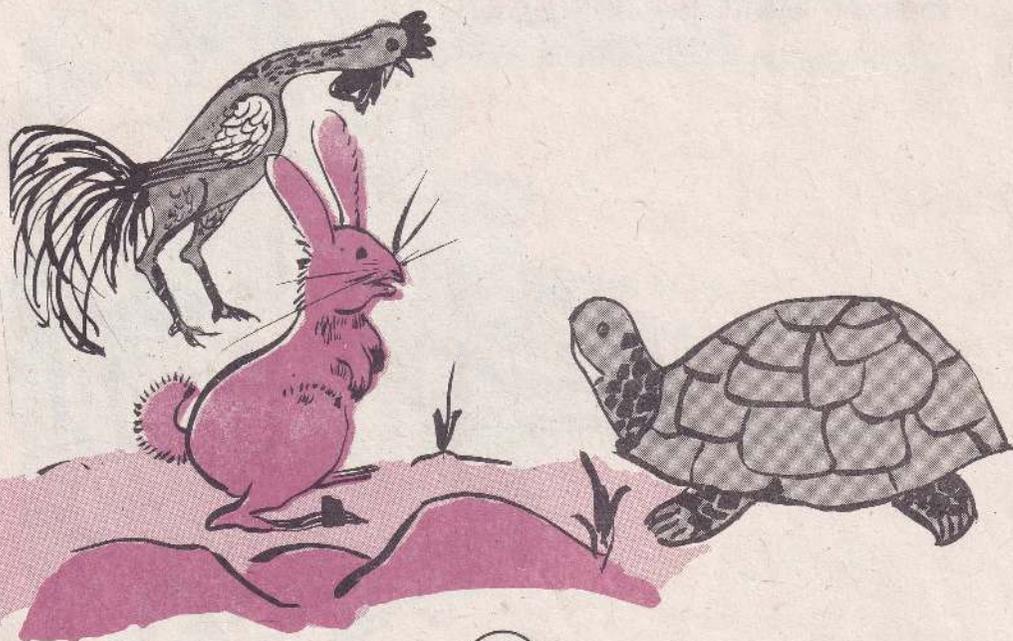

புதரில் பதுங்கி யிருந்த முயலும்
பொத்தெனப் பாய்ந்து வந்தது. - ஆமை
போகும் போக்கைப் பார்த்து வாயைப்
பொத்திக் கொண்டு சிரித்தது.

சேவலும் முயலும் ஆமையின் முன்னே
சேர்ந்து வந்து நின்றன. - கூடிச்
சிரித்துச் சிரித்து ஆமை யாரைச்
சீண்டிச் சேட்டை செய்தன.

“முக்கித் தக்கி வீட்டை ஏனோ
முதுகிற் சுமந்து செல்கிறீர்! - உமது
புத்தி. கெட்டுப் போச்சா?” என்று
குத்த லாகக் கேட்டன.

“புத்தி கெட்ட தாலே வீட்டைச்
சுமக்க வில்லைத் தோழரே! - எனது
புத்தி யான செய்கை! இங்கே
நுட்பம் இருக்கு; அறியுங்கள்.”

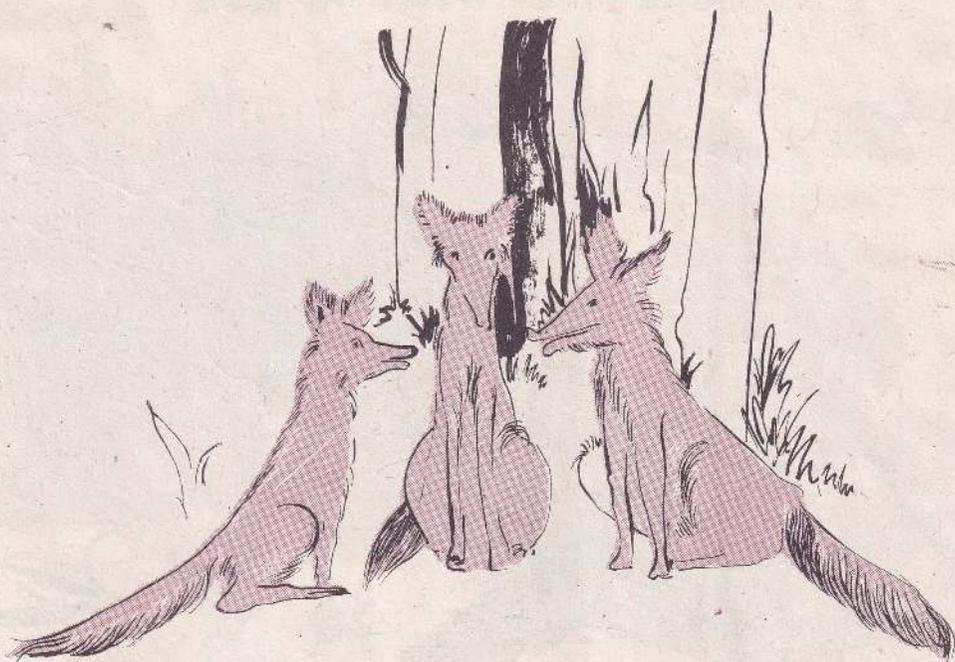

ஆமை இப்படிச் சொல்லிக் கொண்டு
ஜாம் ஜாம் என்று நடக்கவும் - இங்கே
அதனைப் பார்த்துச் சேவலும் முயலும்
ஆர வாரம் செய்தன.

“முதுகில் வீடு வைத்துச் சுமக்கும்
முட்டாள் ஆமை வருகிறார்! - கொஞ்சம்
ஒதுங்கி வழியை விடுங்கள்” என்று -
உரத்துச் சேவல் கூவிற்று.

“ஆமை யாரே! சுமந்து செல்ல
அந்த வீடு போதுமா? - பெரிய
அம்மிக் கல்லும் வையும்!” என்று
அசட்டு முயலும் கத்திற்று.

பலத்த குரலில் சேவலும் முயலும்
பகிடி பண்ணிச் சிரிப்பதை - அங்கே
பசித்து வந்த நரிகள் மூன்று
பதுங்கி நின்று கேட்டன.

“நமக்கு நல்ல சாப்பா(டு)” என்று
நாக்கைச் சப்புக் கொட்டியே. - அவைகள்
தமக்குள் போட்டி போட்டுக் கொண்டு
தாவிப் பாய்ந்து வந்தன.

குட்டி நரியர் சேவலைக் கவ்வ,
குள்ளன் முயலைப் பிடித்தது. - மற்றப்
பெட்டை நரியோ ஆமைக் காகப்
பெரிய தேடல் போட்டது.

புல்லுக் குள்ளும் சுற்றி யிருந்த
புதருக் குள்ளும், சருகிலும் - இன்னும்
கல்லுக் குள்ளும் தேடிப் பார்த்தும்
காண வில்லை ஆமையை.

காட்டு நரிகள் வருகை கண்டு
கலக்கம் கொண்ட ஆமையார் - தனது
ஒட்டு வீட்டுக்(கு) உள்ளே உடலை
ஒடுக்கி வைத்துக் கொண்டாரே!

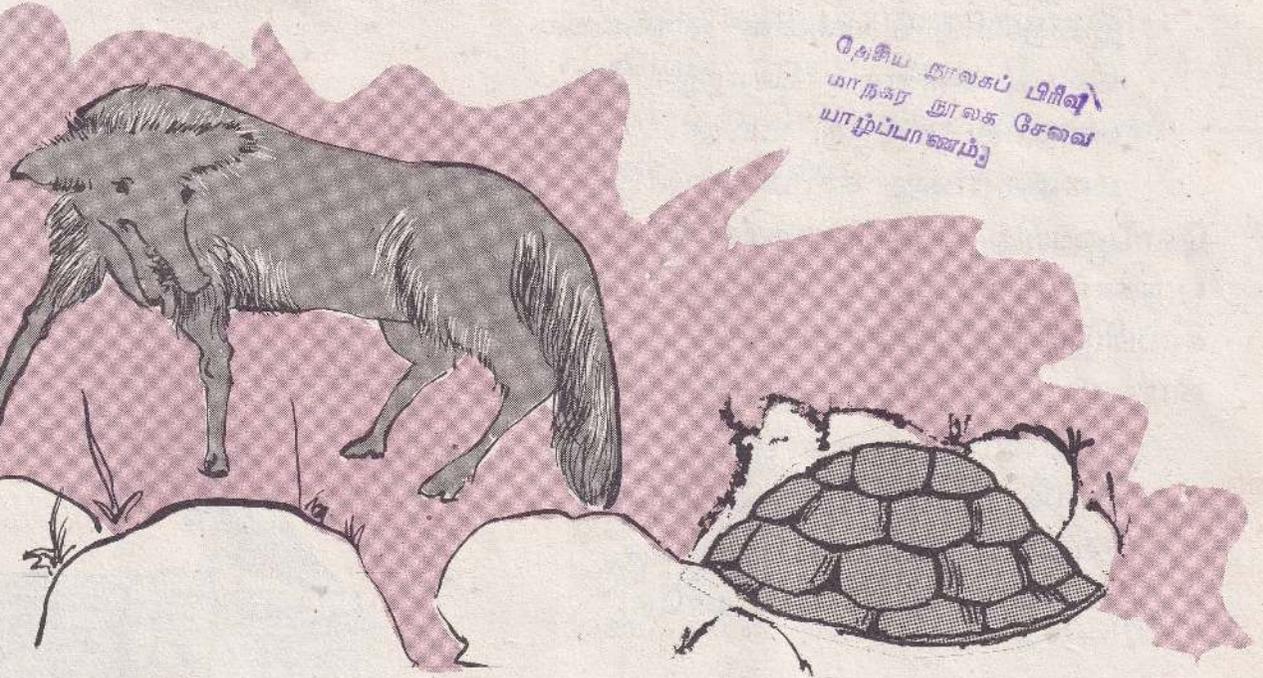

நாலு காலும் தலையும் வாலும்
நன்றாய் மறைந்து விட்டதால் - சிறிய
பாறை போல ஓட்டு வீடு
பாதை யோரம் கிடந்தது.

மூன்று நரியும் போன பின்பு
முற்றும் அமைதி வந்ததும் அந்த
வீட்டுள் ளிருந்து ஆமை தலையை
மெல்ல நீட்டிப் பார்த்தது.

நரியின் வாயிற் சிக்கி டாமல்
நல்ல சிறிய கோட்டையாய் - தனது
அரிய வீடு தன்னைக் காத்த
அருமை மனதில் இனித்தது.

“எனது வீட்டைப் போல இங்கு
யாருக்(கு) உண்டு வீடு!” என - ஆமை
மனது நிறைந்த பெருமை யோடு
தனது நடையைத் தொடர்ந்தது!

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேவை
யாழ்ப்பாணம்

ஒரு காற் கொக்கு

வெள்ளைக் காரத் துரை ஒருவர்
வேட்டை யாடப் போய், ஒருநாள்
கொக்கு ஒன்றுக்கு வெடிவைத்துக்
கொண்டு வந்தார் வீட்டுக்கு.

சமையற் காரன் முத்துவிடம்
கொக்கைத் தந்து, குஷியாக,
“இன்றைய இரவு உணவுக்கு
இதனை முழுதாய்ச் சமை” என்றார்.
கொக்கை உரித்துப் பதஞ்செய்து
துரையின் நாவுக்கு ஏற்றபடி
பக்குவமாகப் பொரித்தெடுத்து
வைத்தான் முத்து கோப்பையிலே.

சமையல் செய்த முத்துவுக்கு
இறைச்சிப் பொரியல் கமகமக்க
மனதில் ஆசை ஏறியது;
வாயில் நீரும் ஊறியது.

இறைச்சிக் கொக்கின் ஒருகாலை
வெட்டி எடுத்துச் சோற்றுடனே
மறைவில் இருந்து வயிறார
மளமள என்று சாப்பிட்டான்!
கோப்பையில் வந்த இறைச்சியிலே
ஒருகால் இல்லை; அதனாலே
சாப்பிடும் போது எசமானர்
காரணம் கேட்டார் முத்துவிடம்.

“இரண்டு கால்கள் இறைச்சியிலே
எப்படி இருக்க முடியுமையா!
ஒருகால் தானே கொக்குக்கு
உள்ளது; வேறு கிடையாதே!”

முத்து இப்படிச் சொல்லியதும்
 துரையர் அதிர்ந்து போய்விட்டார்!
 மெத்தப் பெரிய புளுகென்று
 மேலும் அவனைக் கேட்கின்றார்:

“ஒற்றைக் காலோ கொக்குக்கு!
 உலகில் எங்கே கண்டாய்நீ?
 நிச்சய மாக நானுமதைப்
 பார்க்க வேண்டும்; காட்டுவையோ?”

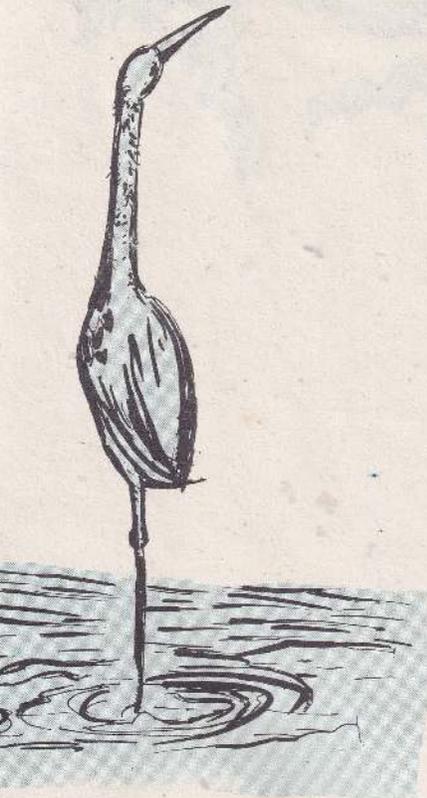
“நாளைப் பொழுது விடியட்டும்;
 நான் உங்களுக்குக் காட்டுகிறேன்!
 பாருங்கள் ஐயா” எனமுத்து
 பதட்டம் இன்றிச் சொன்னானே.

துரையும் அவனும் காலையிலே
 ஊரின் அயலே இருக்கின்ற
 குளத்துப் பக்கம் போனார்கள்.
 கொக்குகள் நிற்கக் கண்டார்கள்.

வெள்ளைத் தாமரை தண்ணீரின்
 மேலே பூத்து நிற்பது போல்
 கள்ளக் கொக்குகள் மீனுக்காய்க்
 காத்து நின்றன நீருக்குள்.

“கொக்குக்(கு) எத்தனை கால் என்று
 துரையே எண்ணிப் பாருங்கள்;
 ஒவ்வொரு கால்தான் வேறில்லை!”
 உரைத்தான் முத்து பணிவாக.

ஒற்றைக் காலை மேல்தூக்கி
 ஒடுக்கி வைத்து நெஞ்சோடு,
 மற்றைக் காலில் மாத்திரமே
 கொக்குகள் நின்றன குளத்தினிலே.

ஒவ்வொரு கொக்கும் ஒருகாலில்
உயர்ந்து நிமிர்ந்து நிற்பதனை
செவ்வை யாகத் துரைகண்டார்.
சிரித்துக் கொண்டார் மனதுக்குள்.

“புத்தி உனக்குக் கூர்மையடா
முத்தா!” என்றார். அதுகேட்டு
மெத்த மகிழ்ந்து, “இனி நாங்கள்
வீட்டுக்குப் போவோம் துரை,” என்றான்.

“கொஞ்சம் பொறடா; இங்கேபார்;
கொக்குக்(கு) எத்தனை காலென்று
இப்போ(து) உனக்குக் காட்டுகிறேன்”
என்று வெள்ளைத் துரைசொல்லி,

சடசட என்று கைதட்டிச்
சத்தம் செய்தார்; செய்தவுடன்
படபட என்று கொக்கெல்லாம்
வானில் எழுந்து பறந்தனவே!

“பறக்கும் கொக்கின் இருகாலும்
பக்குவ மாகப் பின்நீண்டு
இருப்பதை அங்கே பார்” என்று
எசமான் சுட்டிக் காட்டியதும்,

முத்து வெட்கிப் போய்விட்டான்!
முகத்தில் கவலை; ஆனாலும்,
விட்டுக் கொடுக்க விரும்பாமல்
இன்னொரு விடுகை விட்டானே!

“பறக்கும் போது இருகால்தான்;
பறக்கா மல் நீர் நிலைகளிலே
இருக்கும் போது ஒருகாலே!
எசமான் சொல்வதும் சரி” என்றான்.

பழைய கதை; புதிய வடிவம்.

நாற்பது கோடி சட்டை!

சிறுவரைக் கண்டால் காந்தித் தாத்தா
சிந்தை குளிர்ந்திடுவார்.
குறுநகை செய்து கட்டி அணைத்துக்
கொஞ்சி மகிழ்ந்திடுவார்.

ஒருமுறை சுட்டிச் சிறுமி ஒருத்தி
காந்தி யிடம் வந்தாள்.
அருகில் அழைத்து அண்ணல் அவளுடன்
அன்பாய்ப் பேசுகையில்,

“குளிராய் இருக்குது; நீங்கள் ஏனோ
சட்டை அணியவில்லை?
வெளியில் போனால் நடுங்குமே” என்று
கேட்டாள் அச்சிறுமி.

“என்னிடம் சட்டை இல்லைக் குழந்தாய்!
ஏழை மனிதன்நான்”
என்று காந்திஜி அந்தச் சிறுமிக்(கு)
இதழாய்ச் சொன்னாரே.

“காந்தித் தாத்தா, நான்ஒரு சட்டை
வாங்கித் தருகின்றேன்,
நீங்கள் அணிந்திட” என்றாள் சிறுமி.
சிரித்தார் காந்திமகான்.

“எனக்கு மாத்திரம் சட்டை கிடைத்தால்
போதா தே, பாப்பா,
சகோத ரர்க்கும் சட்டை வேண்டுமே”
என்(று)அவர் கூறியதும்,

“உங்களில் எத்தனை சகோதரர்?” என்று
உடனே அவள் கேட்டாள்.

“எங்களில் மொத்தம் நாற்பது கோடி!”
என்றார் காந்திமகான்.

“நாற்பது கோடி சகோதரர் உண்டா!
நம்பேன் தாத்தா, நான்!”
பூப்புது விழியை அகல விரித்துப்
புன்னகைத் தாள், சிறுமி.

“இந்தியத் தாய்க்கு நாற்பது கோடி
மக்கள் இருப்பதனால்
எங்களில் சகோதரர் நாற்பது கோடி
என்பது சரிதானே!”

என்று பாபுஜி கேட்டு நிறுத்தினார்.
இவளோ ஆர்வத்தால்
தன்னை மறந்து பேசா(து) இருந்தாள்.
காந்தி தொடர்ந்திட்டார்:

“எங்கள் மக்களில் மிகப்பலர் வாழ்வில்
ஏழைகள்; இம்மக்கள்
தங்களுக்(கு) எனஓர் சட்டை வாங்கிடச்
சத்திலில் லாதவர்கள்;
எனது சகோதரர் இப்படி யாக
இருப்பத நாலேதான்
சட்டை அணிவதே இல்லை என்றுநான்
விரதம் பூண்டுள்ளேன்.”

அண்ணல் உரைத்தார்; அவள், தன் முகமும்
அகமும் மலர்வெய்த
எண்ணச் சிமிழில் அவர்உரை வைத்து
இருகை கூப்பினளே!

90116

36

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேனை
யாழ்ப்பாணம்

30590

நயப்பு

பொதுசன நூலகம்
யாழ்ப்பாணம்.

'சண்டியன் ஓநாய்' என்னும் இந்நூலில் உள்ள பாடல்களைப் படிக்கப் போகும் சிறுவர்களாகிய உங்களுக்கு இப்பாடல்களை இயற்றிய வ.இராசையா அவர்களைத் தெரிந்திருக்கும். அவர் 'வானொலி மாமா'வாக இருந்து வானொலியில் சிறுவர் மலர் நிகழ்ச்சியை நடத்தியவர்.

உங்களுக்கென எழுதப்பட்ட இக்கவிதைகளை நானும் 'கள்ளத்தனமாக'ப் படித்துப் பார்த்தேன். மாப்பிள்ளைக் குரங்களார் பார்த்த மாங்காய்களை நானும் பார்த்தேன்.

"கொப்புகள் நிறைய மாங்காய்கள்- பெரிய
குலைகுலை யாக மாங்காய்கள்!
சப்பித் தின்ன வேண்டுமென்று - வாயில்
தண்ணீர் ஊறத் தொடங்கியது."

பாட்டு நல்ல சோக்காக இருக்கின்றது.

நீங்கள் அறிய வேண்டிய நல்ல செயல்கள், நிகழ்வுகள், படிப்பினைகள் எல்லாம் இக்கவிதைகளிலே இருக்கின்றன.

ஒரு வருக்கு ஒருவர் உதவிகள் செய்து
அவர்கள் உழைத்ததினால்
ஓகோ! என்று பயன்கள் விளைந்தன.
உள்ளம் மகிழ்ந்தார்கள்."

உழைக்கும் பொழுது மாத்திரமன்றி, பொருட்களை உள்ளூர்ச் சந்தையிலே விற்பனை செய்யுமிடத்தும் ஒற்றுமை நிலவ வேண்டும் என்பதைச் 'சண்டியன் ஓநாய்' கதையைப் படிக்கும் பொழுது நீங்கள் உணர்வீர்கள்.

பத்துச் சிறிய கதைகளைப் பதமாக, உங்கள் வயது, விருப்பம், மொழி என்பனவற்றுக்கு ஏற்றபடி கவிதை வடிவிலே நூலாசிரியர் வழங்குகின்றார். கதையைக் கேட்டு விட்டுத்தான் கைதட்டுவீர்கள், ஆனால், இக்கவிதைக் கதைகளைப் படித்துவிட்டுக் கைதட்டுங்கள் பார்ப்போம்.

"ஓகோ! மாமா சொன்னகதை
ஒருபிடி புளுகு கலந்த கதை!
கதையில் மன்னன் மாமாதான்!
கையை நல்லாய்த் தட்டுங்கோ!"

இப்படிக்கூறி இந்த நூலில் வரும் இரண்டு சிறுவர்கள் கைதட்டுகிறார்கள். அவர்களைப் போல நீங்களும் தட்டுங்கள்.

பேராசிரியர் அ. சண்முகதாஸ்

தமிழ்த்துறை
யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழகம்,
திருநெல்வேலி.

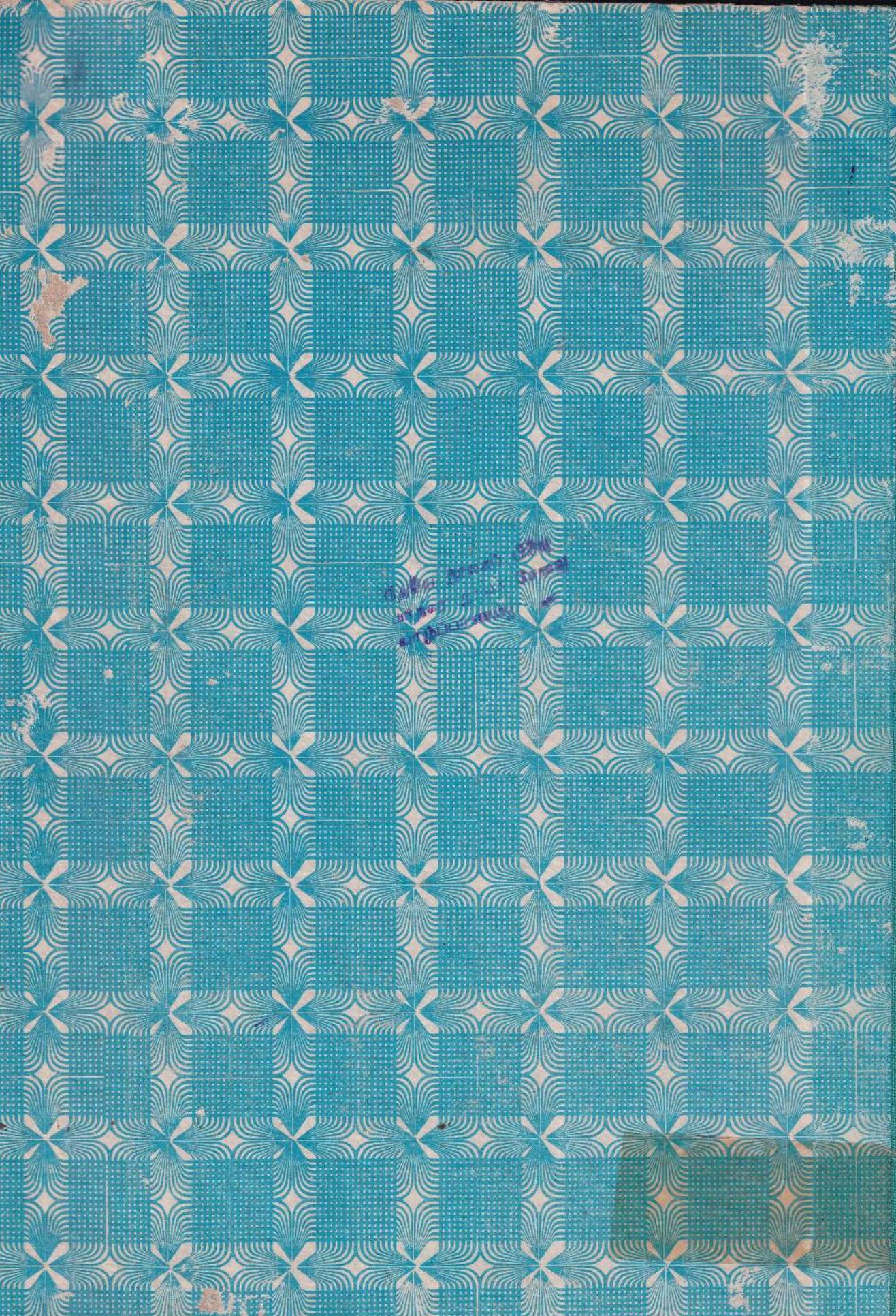
சுண்டியன் ஓநாய்

சிறுவர்க்கு-கவிதைகளில் கதைகள்

தேசிய நூலகப் பிரிவு
மாநகர நூலக சேனை
யாழ்ப்பாணம்.

உ. இராசையா

Digitized by Google